

De één zijn dood.....

Ezechiël 26

INLEIDING

Bij de meeste profeten vinden we ook woorden, gericht tot andere volkeren. Hier vinden we een profetie aan het adres van de stadstaat Tyrus. (Tyrus betekent letterlijk 'rots') Tyrus lag op een rots van ongeveer vijftig meter hoogte, vlak voor de kust van Libanon. Het was een eilandje met twee havens. Een staatje dat leefde van de zeevaart en de handel. In de profetie in dit hoofdstuk wordt Gods veroordeling uitgesproken over de dood-en-brood mentaliteit. Een aanklacht tegen de verwerving van welstand ten koste van anderen.

Leedvermaak

Vs. 1-2. De reactie van de stadstaat Tyrus op de verovering van Jeruzalem door Nebukadnezar is er één van blijdschap. Men juichte, toen men hoorde dat Jeruzalem verbroken was. De verwoesting van de hoofdstad van Juda leek voordelig te zijn voor Tyrus. Politiek en strategisch was Sion bekend. Die stad stond bekend als een haast onneembare stad. Van drie zijden beschermd door steile bergwanden. Aan de glooiende noordzijde sterk afgeschermd. Maar economisch gezien had Jeruzalem door haar gunstige ligging ook goede papieren. Op de handelsroute tussen Klein Azië (Turkije) en Mesopotamië aan de noordkant, en Egypte en Arabië aan de zuidkant waren de inkomsten uit de handel groot. Want vele handelskaravanen deden de stad aan.

Men zag in Tyrus de handelsinkomsten van Jeruzalem al in eigen geldbuidel terecht komen. 'Zij is tot mij omgewend; ik zal vervuld worden!' De één zijn dood is een ander zijn brood.. Tyrus met haar keiharde handelsgeest verheugde zich in de verwoesting van de 'concurrent'. Dat er vroeger vriendschapsbanden bestonden met Jeruzalem was al lang vergeten (denk aan Hiram, de koning van Tyrus ten tijde van David en Salomo, 1 Kon 5). Het denken in de stad is verwrongen door de hebzucht.

Met God te maken krijgen

Vs. 3-6. Dit leedvermaak verwekt Gods toorn. 'Daarom, alzo zegt de Heere HEERE, ziet, ik aan u, o Tyrus!' De stad krijgt te maken met Hem,

de God van Jeruzalem. Wat Hij haar bezorgen zal, is het best te zeggen met een beeld van zee. Wat plaats gaat grijpen, zal hetzelfde resultaat hebben als een algehele, verwoestende overstroming van het eilandje Tyrus. Golven stormen aan en vagen alles weg. Ze laten een kale rots achter, waar vissers hun netten te drogen kunnen leggen. Dat zullen de heidenen, die tegen Tyrus zullen optrekken, bewerkstelligen. De muren, de torens zullen worden vernietigd. Er zal zelfs geen stof overblijven. De stad zal worden beroofd. Haar 'dochters' zullen worden gedood. Met die laatste uitdrukking uit vs 6 kunnen de dorpjes op het vasteland bedoeld zijn, die bij Tyrus hoorden (dochterondernemingen). Men zal merken dat met de HEERE niet te spotten valt.

Gevonnist

Vs. 7-14. Nebukadnezar zal het vonnis van God ten uitvoer leggen. Vanuit het noorden zal hij komen. De reis vanuit Babel werd gewoonlijk gemaakt noordwaarts-westwaarts-zuidwaarts. Men trok niet rechtstreeks door de woestijn, maar door het gebied van de 'Vruchtbare halve Maan'. Men ging zover mogelijk langs de oever van de rivier de Eufhraat. (Denk aan de voedsel- en de watervoorziening van een optrekkend leger!).

De muren worden verbroken en de torens met 'zwaarden' (beter vertaald: houwelen / breekkijzers) vernield. Vervolgens galopperen dan de ruiters en de strijdwagens de stad binnen. De inwoners zullen een wisse dood sterven. De stad zal worden geruïneerd. De rijkdommen zullen worden geroofd en geplunderd. Zo zal God er voor zorgen, dat de vreugdeliedjes over het verwoeste Jeruzalem aan het eind komen, en de harpbegeleiding daarbij.

Tyrus beklaagd

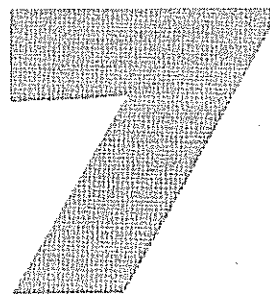
Vs. 15-18. De volken, waarmee Tyrus nu handel drijft, zullen dat niet onbewogen kunnen aanzien. Ze zullen er van beven. Hun koningen zullen zich in rouwgewaad steken. De andere handelseilanden zullen een klaaglied dichten en zingen over het grote Tyrus, dat gevallen is. Zo beroemd, zo sterk, zo indrukwekkend als de stad was, zo ontlusterd en uitzichtloos ligt ze er dan bij.

Glansrijke herleving van de gesmade Stad

Vs. 19-21. In de laatste verzen wordt met de schrilste kleuren de tegen-gestelde uitkomst van de twee steden Sion en Tyrus geschilderd. Voor Tyrus is er geen hoop: het wordt en blijft een verwoeste stad. Haar inwoners zijn ten dode opgeschreven. Hoe diep moeten we de kuil peilen, waarin de HEERE ze legt? In eeuwigheid wordt deze stad niet meer gevonden. Maar daartegenover staat Gods trouw aan Zijn ontrouwe verbondsvolk. Jeruzalem heeft de verwoesting aan zichzelf te danken. Maar deze stad zal eens als een sieraad hersteld worden door God. Daarin komt verkiezende liefde aan het licht! Hij zal de stad laten herleven. En dat heeft de HEERE wonderlijk waargemaakt! (Vgl. de terugkeer uit de ballingschap).

GESPREKSVRAGEN

1. Moeten we uit dit hoofdstuk concluderen dat inspanningen om in het leven vooruit te komen af te keuren zijn? Je hoort wel zeggen: 'Handel en eerlijkheid zijn niet te rijmen met elkaar'. Wat is uw mening?
2. De inwoners van de rijke handelsstad Tyrus gaven schrik aan anderen (vs. 17). Hoe staat het wat dit aangaat met ons en onze westerse maatschappij?
3. Dit hoofdstuk toont de betrekkelijkheid van voorspoed en rijkdom. Hoe heeft een christen met rijkdom om te gaan?
4. Twee steden worden gestraft, toch hebben ze een verschillende toekomst. Waar gaat dat op terug? Wat heeft dat ons te zeggen?
5. Ezechiël heeft zich ook tot andere volken te richten. Waar vinden we dat meer in het O.T.? Heeft dit hoofdstuk ook te maken met zending?

Een unieke Herder beloofd

Ezechiël 34

INLEIDING

Na het bericht van de val van Jeruzalem (Ez. 33, vers 21-33), is er een ommekeer in de profetieën van Ezechiël te zien. De woorden van gericht maken plaats voor woorden van vertroosting en uitzicht! We krijgen in dit hoofdstuk te maken met een scherpe veroordeling van de laatste koningen voor de ballingschap. Vervolgens wordt er heengewezen naar de grote Davidszoon Jezus Christus: de goede Herder!

Zichzelf zoeken

Vs. 1-6. De laatste koningen van het Davidische koningshuis worden samen met hun handlangers vergeleken met slechte herders. Het zijn herders, die alleen maar uit zijn op hun eigen voordeel. Zij geven om de kudde niets. 'Zij weiden zichzelf' en niet de schapen. Dat de regering 'belasting' int, dat laat zich verstaan (vs. 3). Maar dat zij in ruil daarvoor niets geeft dan hardvochtigheid en strengheid, dat is onbestaanbaar! De vorsten hebben zich op geen manier met de noden van het volk bemoeid. Naar de zwakken, de zieken, de gebrokenen, de weggedrevenen, de verlorenen zagen ze niet om. Er was geen oog voor maatschappelijke moeiten, laat staan voor geestelijke zorgen. Aan hen is het te wijten dat ook de dienst aan de HEERE het volk niet meer samenbond. Het volk viel uiteen. Men trok het land uit: naar Egypte, naar Klein Azië enz. Men nam de godsdiensten van de heidenen over. Wat en wie weerhield hen?? Niets en niemand! Zodoende was er al verstrooiing vóór de ballingschap! 'Mijn schapen dolen op alle bergen'.

De schapen van hun hand geëist

Vs. 7-10. Het volk van Juda is uiteindelijk tot roof geworden van de heidenen, die hier worden aangeduid als de wilde dieren van het veld (vgl. vs. 28). Zover was het met Gods schapen/ Gods volk gekomen. Daar waren Gods 'herders' debet aan: de koningen die door de HEERE waren aangesteld! Voor zulke praktijken worden ze ter verantwoording geroepen. De beschadiging van Gods kudde wordt hen te laste gelegd, en vergoeding